

“Al nostre país no s’inverteix prou en recerca, tots els nostres investigadors són als Estats Units”

Quina importància tenia l'Escola Municipal de Treball, de la qual va ser director? Continua tenint el mateix paper?

Era l'únic centre que hi havia capaç d'agafar un xicot que no sabia res i convertir-lo en un tècnic capacitat. Va millorar molt la indústria local, sobretot la tèxtil i foneria. No només continua tenint el mateix paper, sinó que ara és encara més rellevant. Ara la veig amb una saturació, i potser hi falten recursos. L'edifici nou el vam programar quan era director, llavors ja dèiem que l'ampliació era necessària.

Quin record guarda del seu pas per l'ensenyament?

Un record molt agradable. Sempre he tingut la mania que el saber no ocupa lloc. La formació ho és tot. Els esforços que vaig fer, per exemple per la beca, van donar uns resultats a tot el món. L'Escola de Teneria d'Igualada es va dissenyar aquí, a Granollers. I afortunadament els meus cinc néts i els tres fills han estudiat. En Francesc és enginyer industrial, en Miquel llicenciat en química i la Montse, enginyera química.

Per què va decidir entrar en política i afiliar-se a Unió l'any 1980? Com valora el seu pas pel consistori?

A Unió m'hi vaig afiliar perquè m'agradava l'ideari. Vaig entrar a l'Ajuntament per casualitat perquè el 1992 hi va haver una moció de censura i CiU va desplaçar el PSC del govern. Ens van anar cridant als que érem a la llista. En vaig tenir bastant disgust i en vaig sortir desil·lusionat de la forma com es fa política.

Quines són les actuacions més destacades que va fer com a regidor de Foment Econòmic i Medi Ambient entre 1992 i 1996?

Vam potenciar al màxim la Fira de l'Ascensió. Vam buscar un lloc fix i ampli, ja que la fira es feia al centre. Vam veure que l'única àrea d'expansió era al sud, cap a Palou. Ara, s'hauria de tornar a fer una fira sectorial clàssica, cada any potenciar un sector industrial i posar-hi tots els esforços. Hauríem de mirar més cap al nord i parlar amb Perpinyà. També vaig fer molts esforços per intentar portar estudis universitaris. Vaig fer molts contactes amb l'Institut Químic de Sarrià, la Universitat Ramon Llull, l'Escola Tècnica de Düsseldorf i amb professors estrangers. Veia clar que si no s'oferia una seu, un edifici, seria difícil. No trobàvem cap més lloc que Roca Umbert. Es va fer un projecte que no va progressar perquè ningú hi va tenir fe i perquè encara no era de propietat municipal.

Ha estat directiu d'Òmnium Cultural i d'AGEVO; com veu Granollers socialment?

Els actes que es fan al Teatre Auditori de Granollers han activat bastant la ciutat. Però manca una unitat de criteri amb la vida social i cultural. Per exemple, està molt bé que s'hagi ubicat l'Escola de Música al Teatre. En canvi, la Cambra de Comerç és una delegació que depèn de Barcelona.

Properament li lliuraran la Medalla de la Ciutat de Granollers.

Com se sent ?

Molt agraït amb la ciutat. A més, en ser de Banyoles és també un honor fins i tot per Banyoles.

Boix en una imatge de joventut.

M. Boix rep la Creu de Sant Jordi de les mans de Jordi Pujol, l'any 2002.

Miquel Boix i Carreras va néixer a Banyoles el 5 de juliol de 1923 i resideix a Granollers des de 1946. És casat i té tres fills. Llicenciat en químiques per la Universitat de Barcelona (1940-45) i diplomant en direcció d'empreses internacionals a Saint Louis, Estats Units (1966). En una primera etapa professional (1946-1957) va treballar en el sector de la pell i el paper, com a tècnic de recerca i desenvolupament i com a director tècnic en el grup familiar Durall-Mallol, de Corró d'Avall.

En el camp de l'ensenyament, va ser professor (1946) i director (1956-1960) de l'Escola Municipal de Treball (EMT); fundador i director (1959) de l'Escola Superior d'Adoberia d'Igualada; i professor (1988-1993) del màster en gestió de l'empresa Industrial de l'Institut Químic de Sarrià. El 1966 li van concedir l'Encomienda de Alfonso X en reconeixement a la tasca pedagògica. En una segona etapa professional (1958-1987), es va dedicar al sector del plàstic i va ser director tècnicocomercial i adjunt a la presidència del grup Aicar-Aiscondel. Soci fundador (1968) i conseller (fins al 2001) de l'empresa Derypol, SA de

les Franqueses, dedicada als polímers especials per al tractament d'aigües. Va ser sotspresident de l'Associació Química Espanyola de la Indústria del Cuir (1957-59), president de la Confederació Espanyola d'Empresaris dels Plàstics (1985-89) i soci fundador del Col·legi de Químics de Catalunya (1952).

En el camp de la política, es va afiliar a Unió Democràtica de Catalunya l'any 1980 i va ser regidor de Foment Econòmic i Medi Ambient de l'Ajuntament de Granollers de 1992 a 1996.

En el camp social, va ser directiu d'Òmnium Cultural de Granollers i de les Aules d'Extensió Universitària de la Gent Gran (AGEVO).

Va rebre la Creu de Sant Jordi l'any 2002 i aquest desembre rebrà la Medalla de la Ciutat de Granollers, que l'Ajuntament li va concedir el passat febrer. Col·leccionista de llibres antics (en té un miler), el desembre ha cedit a l'Hemeroteca Municipal Josep Móra, situada a l'Arxiu Comarcal, 30 publicacions i onze grups de planells de projectes tècnics de construcció química d'entre 1957 i 1963 i un bloc informatiu referent al salvament del grup Aiscondel l'any 1980.

Al laboratori de l'Escola Municipal del Treball amb els seus alumnes, durant el curs 1951-52.

